

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologiæ Speculativæ Scholasticis Prælectionibus Et Exercitiis Accommodatæ Libri IV

Haunold, Christoph

Ingolstadii, 1678

Contr. III. In quonam subjecto reperiatur Fides.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82733](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82733)

436. DICES 2.^a Omnia tenentia se ex parte actus primi proximi, debent esse inimpedibilia per actum secundum. Distinguo: quoad illa, quæ sunt principia utriusque actui communia, & ad utrumque actum essentialiter præsupposita, concedo: quoad ea quæ ad unum solum actum prærequiruntur, nego. & talis est habitus fidei, qui ad solum actum fidei præsupponitur: ad actum autem infidelitatis neque habitus fidei, neque negatio illius habitus præsupponitur.

437. DICES 3.^a Voluntas non potest se determinare ad actum dependentem ab Habitu, nisi præsupponat pro priori naturæ Habitum existentem etiam pro illo instanti quo ponitur actus: ergo debet præsupponi determinatio ad existentiam habitus. Item Scientia media non potest videre, quod homo se determinaret ad actum bonum dependentem ab habitu, nisi sub hac conditione: si pro priori naturæ existeret habitus: hoc autem videtur impossibile. Nam si pro priori naturæ existeret habitus, non potest se voluntas determinare ad actum malum, quia hic non potest in eodem instanti reali conjungi cum habitu, quem expellit: ergo nec ad actum bonum. R. Distinguendo primum consequens: ergo debet præsupponi determinatio impedibilis, concedo, inimpedibilis, nego. Determinatio autem impedibilis est ipsum decretum prædefiniens, præsupponens scientiam mediam, quæ videt, quod si homo pro instanti B. haberet habitum fidei, determinaret se ad actum bonum A. dependentem ab Habitu. quo viso Deus prædefinit habitum non tantum pro instanti reali priore, sed etiam pro instanti quo ponetur actus, quæ prædefinitio impediretur, si homo se determinaret ad actum malum; quæ determinatio videretur per scientiam mediam etiam si actus fidei posset conjungi cum actu infidelitatis, nam determinatio ad actum infidelitatis sicut non indiget habitu fidei, ita non indiget negatione habitus: fieret enim illa determinatio etiam si habitus esset conjungendus cum actu infidelitatis; quia inconjugalitas non provenit ex eo, quod homo habens talem habitum, non posset se determinare ad actum malum, sed ex alio capite, nempe ex perfectione habitus.

438. Hinc facile intelligitur, quomodo habitus sit destruibilis vel impedibilis per actum malum, etiam si præcedat pro priori naturæ ad actum bonum, sicut est impedibilis scientia media & Prædefinitio actus boni. Videt enim Deus per scientiam mediam; Si Petrus haberet pro instanti B. talem actum primum proximum, vteretur habitu ad actum bonum: quo viso prædefinit Deus actum bonum per habitum: quod si oppositum vidisset, prædefiniret permissivè actum oppositum cum destructione habitus pro signo posteriore. Haberet se ergo Habitus, sicut se haberet species impressa ad cognitionem A. concurrens casu quo Deus decrevisset illam speciem destruere in instanti B. si homo illam non vteretur,

quo casu species esset per accidens & essentialiter inconjugalibilis cum omissione cognitionis A.

CONTROVERSIA III.

In quonam subjecto reperitur Fides.

439. Queritur 1. Vtrum in Angelis Virescat habitus Fidei. Negatur ab aliquibus. Sed jam communis affirmat cum S. Thoma. Ratio est, quia decebat Angelos non minus quam homines salutem consequi per obsequium intellectuale; imò magis hoc Angelis conveniebat, utpote qui sunt spirituales, nec possunt peccando mereri, sed solis actibus suarum potentiarum. Unde à fortiori idem dicendum est de primis parentibus, adhuc in statu Justitiæ Originalis constitutis, de quibus Michael Bajus præcipue asseruit, absurdum esse sententiam, tribuere illis supernaturale Donum Fidei.

440. Queritur 2. Vtrum Habitus Fidei maneat in damnatis. R. Cum S. Thoma, negativè, quamvis contrarium docuerit Durandus & Alensis; & probabile putaverint Salmeron & Valentia. Ratio est, quia non elicimus actum fidei ob honestatem ejus, & reverentiam Dei, nec illuminantur dono gratiæ supernaturalis. Accedit autoritas D. Dionysij, asserentis, damnatos carere omnibus donis divinis, tam secundum habitum, quam secundum actum.

441. Obijciunt 1. Illud Jacobi. 1. *Quidam quia unus est Deus: & demones credunt, & tremiscunt.* R. Demones quidem plura credere, sed non fide supernaturali, nec eximere quæ debetur Auctoritati divinæ, sed præterquam signa credibilitatis ex se asserere possunt. S. Jacobus solum volebat asserere, fidem sine operibus esse mortuam, qualiscunque fides sit.

Obijciunt 2. Manet in damnatis Characterus, cur non & fides? R. Characteris finem non cessare in inferno, cum non sit operatio, sed designatio in confusionem damnatorum.

442. Queritur 3. An Habitus & actus fidei maneat in Animabus purgatorij. Dubium Hurtadus, sed ceteri affirmant. Rationes quæ afferri possent ad probandum, illas animas habere evidentiam in attestante, non sunt efficaces, & non procedunt de omnibus objectis v.g. de Misterio Trinitatis. Deinde etiam si haberent aliquam evidentiam, non tamen tantam quæ excluderet fidem: si enim Angeli habuerunt obvias revelationes, quidni & illæ animæ?

443. Queritur 4. An Fidei Actus & Habitus maneat in Beatis. Affirmant Alensis, Durandus, Argentinas. Ripalda de actu fidei propriè dicto negat manere, negat item manere habitum fidei sub denominatione Fidei, affirmat tamen manere quoad suam physicam Entitatem. Alij communiter omnes negant, etiam de Habitu, cum quibus R. 1. Actum Fidei propriè dictum

etiam non manere. Quia S. Paulus 1. Cor. 13. omnem cognitionem obscuram à statu Beatorum excludere videtur : & cum dixisset, nunc manere Fidem, Spem, & Charitatem, subdit : *Charitas nunquam excidit*, quasi insinuando, Fidem & Spem *Tunc*, hoc est in Patria, saltem quoad actum, desinere. Ratio videtur esse, quia illum statum de decet potentia proxima ad formidandum : atqui actus fidei supponit potentiam proximam formidandi. ergo.

444. R. 2. Neque manet Habitus Fidei quoad Entitatem suam. Ratio est, quia ille habitus esset otiosus, quatenus non posset elicere actus per se intentos.

DICES. Posset servire ille habitus ad eliciendos actus circa ipsam Revelationem Dei, vel circa Veracitatem : sicut Theologi communiter concedunt manere in beatis habitum Pœni-

tentiæ, licet non possit elicere actum proprium pœnitentiæ, & sicut Lugo cum alijs docet, manere in Beatis habitum piæ affectionis, quamvis non possit servire ad imperandum actum fidei.

Sed contra est, quia assensus circa Veracitatem, intenditur præcisè ut Medium, & non propter se : in patria autem non posset habere rationem Medij. Alia ratio videtur esse quoad Habitum Pœnitentiæ & Piæ affectionis, qui videntur adhuc servire ad actus per se intentos, & ut fines ejus Gratiæ : nempe ad eliciendum Gaudium de Deo sibi reconciliato, & de actu Fidei præstito in via. Quod si nolis hos actus sufficere, satius est negare illum habitum manere, cum

Conink, Turriano & Granado, quàm astruere Habitum fidei in Beatis.

CAPVT X.

DE HÆRESI ET HÆRETICIS.

CONTROVERSIA I.

Quomodo differant Hæretici ab alijs Infidelibus.

445. Infidelitatem dividit S. Thomas q. 10. a. 5. in Paganismum, Judaismum, & Hæresin. Cujus divisionis rationem reddit S. D. his verbis. *Cum peccatum Infidelitatis consistat in renitendo Fidei, hoc potest contingere dupliciter : quia aut renititur Fidei nondum susceptæ, & talis Infidelitas est Paganorum sive Gentilium ; aut renititur Fidei Christianæ susceptæ, vel in figura, & sic est infidelitas Judæorum, vel in ipsa manifestatione veritatis, & sic est infidelitas Hæreticorum.*

446. DICES. Qui discederet revelationi privatae, esset Infidelis, & tamen nec esset Paganus, nec Judæus, nec Hæreticus, sicut nec ille, qui Revelationi publicæ discederet merè interioris, sine vlla manifestatione Externa : ergo divisio non est bona. R. Divisionem factam esse in ordine ad Judicium humanum, quo fideles ab infidelibus agnoscantur, ad hoc autem nihil facit revelatio privata.

447. Ceterum licet divisio hæc recipiatur communiter à Theologis, non tamen in sensu quem præferunt verba S. Thomæ, qui videtur eam explicasse in ordine ad subjectum, quo sensu eam rejiciunt plures, Lorca, Conink, Palao, Lugo & alij communiter. Itaque si verba præcisè spectentur, imprimis sequeretur, illum fore Hæreticum, qui à fide Christiana deficeret ad Turcismum, quod falsum est. talis enim, etsi ratione Baptismi suscepti posset puniri, verè ta-

men esset Paganus aut Judæus, vocareturque Apostata, non Hæreticus : Sequeretur 2. Paulianistas, qui errarunt circa substantiam Baptismi, non fuisse hæreticos, quia nunquam veram fidem susceperunt, & tamen à SS. PP. vocantur hæretici.

448. Alij ergo aliter distinguunt illa Tria membra dividentia in ordine ad objectum, & dicunt, Paganos esse, qui neutrum Testamentum recipiunt : Judæos, qui Vetus recipiunt, non item Novum : Hæreticos, qui utrumque, sed tamen discedunt quibusdam Articulis.

Sed contra objicitur ab Hurtado, quia Saraceni & Mahometani admittunt Pentatheuchum, nec tamen sunt Judæi. Nec refert, quod non recipiant totum Testamentum Vetus, nam nec Lutherani recipiunt totum Testamentum Novum, & tamen sunt Hæretici : immò Manichæi totum Novum Testamentum rejecisse dicuntur, teste Maldonato, & tamen fuerunt hæretici.

449. Card. de Lugo clariùs distinguit. Judæos ait, appellandos eos, qui legem & ritus Judaicos saltem plerosque aut præcipuos profitentur secundum moralem considerationem, & propterea defacto inveniuntur, quidquid sit de possibili variatione Sectarum, de qua non est curandum : Hæreticos, qui profitentur Religionem Christianam, nec tamen totam ejus fidem tenent, Paganos, qui neutram Religionem.

450. Sine